

mundr Karasun —, men vad detta i så fall har varit kan numera knappast fastställas. Dybeck och Brate antaga **klakr**, med tvekan och utan någon tolkning av detta ord. Bst i 35 l är på teckningen mycket liten; möjligen är l felläsning för i. Man skulle i så fall kunna förmoda, att här har stått verbformen **kiarpi** 'gjorde', med r uteglömt av ristaren eller senare förstört och oläsligt.

Ristningen är utförd av Åsmund Kåreson och har hans karakteristiska ornamentik.

302. Skånela kyrka.

Litteratur: J. Bureus, F a 6 s. 213 (Rhezelius), F a 5 n:r 336 c, F a 1 s. 75; J. H. Rhezelius, F l 2 n:r 40; R. Dybeck, Svenska runurkunder 2 (1857), s. 33 f.; Sveriges kyrkor, Uppland 4 (1920), s. 413.

Avbildning: Rhezelius, teckning (F l 2).

Även detta runstensfragment är, liksom det föregående, känt endast genom Rhezelius' teckning och uppgifter. Det fanns i kyrkomuren och har förmodligen blivit dolt genom rappning. Inskrift (enligt Rhezelius' teckning):

... ris : a · stin · pina · i - - lr i · nk · ikrip · r ... iur · uk · kups · mpir · ... pir · i · s - - ...

5 10 15 20 25 30 35 40 45

... *ræisa stein þenna* [æftir] *Ingifrið* ... [Guð] ok Guðs m[o]ðir ...

»... resa denna sten efter Ingrid ... Gud och Guds moder ...»

Till läsningen: R. 14 har troligen varit **f** och 13—17 **iftir**. I F a 6 uppger Rhezelius 13—18 **ifti** ::: **lri**. 22 **k** kan möjligen vara felläst för **f**, liksom 27—29 **iur** för **kup**. — Dybeck läser de sista runorna (40—46) i omvänd ordning: **is · i · mip** ... [antaþ]is i mip ...

Runorna stå mellan raka ramlinjer, och stenen synes ha saknat ornamentik. Förmodligen har den tillhört en tidig grupp av oornerade ristningar.

22 **k** är förmodligen en felläsning för **f** och namnet 18—25 **i · nk · ikrip** sålunda kvinnonamnet *Ingifriðr* (*Ingiridr*, *Ingridr*). Jfr **hikifriþr** Sö 196, (gen.) **akakriþnr** U 60, (gen.) **ikifriþ-** L 582, Åby, Husby-Långhundra sn, (ack.) **ikigriþi** L 584 Tibble, Husby-Långhundra sn.

303. Skånela kyrka.

Litteratur: J. H. Rhezelius, F l 2 n:r 40.

Avbildning: Rhezelius, teckning (F l 2).

Rhezelius har avtecknat ett litet fragment av en runsten, som fanns vid Skånela kyrka, förmodligen (liksom de på samma sida avbildade U 299 och U 302) inmurat i kyrkoväggen. Fragmentet liknar i hög grad ett parti av U 300, men kan dock icke ha varit ett sönderslaget stycke av denna runsten, som finnes avbildad hel både hos Rhezelius och i *Bautil*.

Inskrift (enligt Rhezelius):

... - upan ...

... [g]oðan ...

»... gode ...»

Skånela kyrka.

Olof Celsius har (*Svenska runstenar* 1, s. 386) en anteckning, gjord vid Skånela kyrka den 4 juni 1727: »i bogårdsmuren på södra sidan uthan till är ett fragment af en runsten. Inga runor quar.» Han fann även »i kyrkiomuren en sten inmurad men nu öfverstruken med vitkalck»; den kan givetvis vara identisk med någon av de här förut omtalade runstenarna i kyrkans väggar.